

RESİM YAPARKEN ...

Doğa sürekli bir değişim içinde. Bu değişikliğin her gelişimini insanla bütünlemek, insana aktarmak beni resme yöneltiyor. Bir resmin yapılaşma süresi içinde bile doğanın değişmesi, kendini yenilemesi, kişinin mutluluğu arayışındaki, toplumla ilişkilerindeki çözümsüzlüklerine umut taşıyor.

Doğayla birlikte kendimi de yenilemiş oluyorum. Böylece resim yapmak güneşin doğması ile başlayan, batması ile de bitmeyen bir mutluluk oluyor benim için. Bu mutluluk ve sevecenlikle yaklaşıyorum insanlara, evlere, kayıklara, ağaçlara. Gökyüzünü gözlerimle okşuyorum ve kendime en yakın bulduğum gökyüzünde sevinci yeniden yaşıyor ve soluklanıyorum.

Niçin suluboya? Suluboya yaparken kendimi hafif, uçuyormuş gibi ve herşeyden arınmış hissediyorum da ondan. Daha da öte, suluboya doğadaki sürekli değişkenliği ve yenilenmiş katı sınırlar içinde, kesin çizgiler ve renklerle hapsetmeyen bir anlatım biçimi bence. Elle tutulurcasına somut renklerle değil de, doğa-kâğıt-fırça arasında duyguların dolaşımı kadar yumuşak ve kesintisiz oluyor suluboya. Böylece de doğaya daha bir yakın, daha bir onun parçası niteliğini alıyor.

Genelde evlere, özelde Safranbolu evlerine yönelmemin nedeni ise, insanoğlunun dünyayı çirkinleştirmek yarışında olduğu bu dönemde, insan elinin ve beğenisinin doğayla kusursuz bütünleştiği bu yapıları, hiç değilse kâğıt üzerinde kaybolmadan saklayabilmek tutkusu.

Şermin

